

– Имаш големи очаквания за абатството, нали?

– Разбира се. Ели ми показа снимка в един от албумите с изгледи от Шотландия. Изглежда страхотно. Като една от онези исторически сгради, които се снимат в екранизациите на вълнуващи книги за вампири, или служат за фон на героините на Джейн Остин или на някое семейно привидение.

Хенри поклати глава.

– А готова ли си за всички ужаси, които може да крие подобна сграда? Имаш железен организъм, но безстрашна ли си? Смяташ ли, че нервите ти биха издържали? – гласът му зазвуча глухо, призрачно. – Можеш ли да се справяш с тайни врати в лампериите, свещенически скривалища, тайни коридори, чиито входове са скрити зад старинни гоблени?

Кат се разсмя.

– Да не мислиш, че мога да бъда уплашена толкова лесно? Не ме познаваш, Хенри Тилни. Освен това в къщата ще е пълно с хора. Не може да се каже, че е пустеела с години, а ние се връщаме, за да застанем лице в лице с призраците – както би станало в някой истински филм на ужасите.

– Не. В наши дни имаме дори електричество. Вече няма как да си търсиш пипнешком пътя в голямата зала, осветена само от гаснещата жарова в камината. Освен това сме оставили зад себе си и времето, когато е трябвало да спим на пода върху животински кожи, в стаи без прозорци, врати или мебели. Но госпожа Данвърс, старата ни икономка, действително върши някои неща по старому. Тя държи всички привлекателни млади дами, които ни гостуват, да спят съвсем сами в западното крило, докато всички ние се оттегляме в източното крило, където има тоалетни с течаща вода, отопление и безжичен интернет.

– Госпожа Данвърс?* – изписка Кат.

– Госпожа Данвърс. Тя ще те преведе по друго стълбище, не това, което ползваме ние, останалите. По мрачни коридори, към апартамента, който никой не е ползвал, откакто братовчедът Онесифоръс се обеси на една греда на тавана преди двайсет години. Апартамент, осветяван само от една четиридесетватова крушка, разкриваща едва-едва потъналите в сенки гоблени с избродирани по тях митични зверове и разкривени, гротескни образи. Това ще те удовлетвори ли?

– Струва ми се, че ме занасяш.

– Едва започнах описанието на онова, което те чака в Нортангър – продължи той с гробовен тон. – Счупена цигулка, ракла, която никой не може да отвори, скрит под слой мръсотия портрет, от който нечий очи те следят, докато обикаляш стаята. А госпожа Данвърс постоянно ще подхвърля неразбираеми намеци и ще те гледа с неприязън. А после ще започне да ти разказва истории за вампири и върколаци, за немъртвите, които се скитат по коридорите около твоята стая. Няма да пропусне да подчертае, че никъде в абатството няма мобилна връзка и после ще те остави да се вслушваш в заглъхващия шум от стъпките ѝ, убедена, че си

доловила някакво странно пърхане в комина. И после ще откриеш, че вратата на стаята ти няма ключалка.

Междувременно Кат вече се кикотеше.

– Чел си прекалено много романи за Харпиите от Хебридите. Нищо чудно, че Ели няма много гости. Освен това не вярвам, че икономката ви се казва госпожа Данвърс.

Хенри се засмя.

– Почакай и ще видиш. Но недей да пициш, когато се представя, това винаги много я дразни.

– Да бе, добре, както и да е. И на какви други наслади мога да разчитам, когато остана сама в западното крило?

Гласът на Хенри отново се сниши и стана толкова заплашителен, че от него човек можеше да настръхне.

– Нищо повече през първата нощ. Но щом преодолееш ужаса си достатъчно, за да си легнеш, ще потънеш в неспокоен сън, смущаван от тежки, тревожни кошмари. Нищо повече от това. Къщата ще те подлъже, създавайки у теб измамно чувство за сигурност. Но на втората или третата нощ ще се разрази силна буря.

– Разбира се. Грохотът на гръмотевиците ще разтърсва из основи дебелите каменни стени и ще отеква в околните хълмове. Вятърът ще вие на пристъпи в комина, наподобявайки писъците на банши и ще разлюлява гоблените, така че гротескните образи по тях сякаш ще оживяват.

Сега се смееше Хенри.

– Убедена ли си, че никога досега не си била в Нортангър? Че никога не си ставала от леглото посреднощ, за да огледаш по-отблизо някой гоблен, и не си откривала тайната врата зад него? Никога не си се борила с цяла поредица от логически задачи и sudoku, за да успееш да я отвориш?

Кат изпищя:

– Стига!

– А после, когато вратата най-сетне се отваря, ти тръгваш на пръсти по широка каменна стълба, осветена от неземна алена светлина. Чуваш как нещо хруци под стъпките ти и осъзнаваш, че стъпваш по изсъхнали кости. Но нещо продължава да те тласка напред, докато най-сетне се озоваваш в огромна подземна пещера, където банда уродливи вампири пируват с тялото на млада жена с много бяла кожа. Която напомня ужасяващо на...

– На кой? – Кат се беше увлякла от разказа. По някакъв начин Хенри беше успял да влезе в тон със собствените ѝ тайни, странни фантазии.

– На кого, искаш да кажеш?

Тя го тупна леко по ръката.

– На кой, на кого, няма значение. На кого прилича жертвата.

– На Бела Торп – заяви той с драматичен тон, след което избухна в истеричен смях. – Не издържам повече, Кат. Ти сама ще трябва да се погрижиш за потресаващия финал. Но ще трябва да побързаш – минем ли следващия завой, ще видим пред себе си абатството Нортангър.

Нищо не би могло да я развълнува повече от думите му. Всеки момент фантазиите ѝ щяха да добият плът. Тя вече едва овладяваше нетърпението си.